

Dobré zprávy:

Časopis Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové ročník 1 (2009) : č. 4 – prosinec

Vážení a milí přátelé,

Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové byl při tom, když na počátku 90. let vznikala občanská sdružení, nadace, charity a diakonie s myšlenkou vyplnit obrovské mezery v systému poskytování sociálních služeb, ve školském systému, ve zdravotnictví a v oblasti podpory a ochrany lidských práv. Tehdy jsme poprvé pocítili, že občanské iniciativy se neobejdou bez pomoci dobrovolníků, že dobrovolníci jsou dokonce jednou z jejich typických charakteristik.

Také k VDV se vztahovaly ochotné ruce. Ženy nabízely administrativní práci, překlady do cizích jazyků, doprovod k dětem při ozdravných pobytech, muži přišli s organizováním výstav, automobilovou dopravou či výukou práce na počítačích. Peníze ani ušlý zisk nikdo nepočítal. Stačilo zavolat na známé číslo a už bylo přistaveno auto, jiný nadepsával obálky pro hromadnou korespondenci nebo vyřizoval dopisy z vězení. Vzpomínám na naši první kohortu dobrovolníků/dobrovolnic a ráda bych jim poděkovala.

Vždyť dobrovolný byl i první sekretariát! Na Nábřeží B. Engelse jej tvořily Otka Bednářová a Olinka Stankovičová, na Senovážném náměstí k nim přibyla Deidra O'Byrne pro styk se zahraničím, Saša Kosařová, která moc šikovně organizovala pobyty dětí, Anna Žáková jako právnička, Nada Slavičková coby účetní a Jana Procházková, která zpracovávala korespondenci a vládla skupině dobrovolnic. K nim patřily po léta Eliška Beránková, Irena Kobylková, Kateřina Kořánová, Jarina Šimůnková, Anna Salfická, Květa Zítová,

Nina Kretschmerová, Marie Myšičková, Pavla Steinhartová, Zdeňka Všelichová, Marie Prausová, Renata Wohlgemutová, Alena Koudelová, v prodejní galerii ve Zlaté uličce Eva Podzimková, v lékovém skladu Alena Malá, ve skladu věcných darů na Kladně Libuše Bauerová a Marie Látová. Některé se stávaly z dobrovolnic zaměstnankyněmi, jiné pokračovaly v dobrovolné činnosti po ukončení zaměstnání.

I později se objevovaly nabídky na pomoc v nadaci. Vlastně tento trend, k naší radosti, trvá dodnes. Co se týče dobrovolnické služby podle zákona č. 198/2002 Sb., který vstoupil v platnost 1. ledna 2003, VDV může přispět na činnost dobrovolníků v jiných organizacích za podmínky, že se předmět činnosti shoduje s vyhlášenými grantovými řízeními. V úvahu přichází dobrovolnická služba v léčebnách dlouhodobě nemocných, v domovech seniorů či v hospicích.

Ale dobrovolníci nemusejí působit jen v obecně uznávaných a zavedených oborech, jako jsou opuštěná a nemocná stará lidé či bezprizorní děti. Naše nadace je toho důkazem. V letošním roce obdržel na náš návrh Cenu Via bona (Dobrá cesta) grafik Pavel Cindr, který deset let tvoří návrhy na naše publikace a příležitostnou grafiku zcela bez nároku na odměnu. O jiném z našich příznivců, Janu Freudlovi, který běhá ve prospěch VDV maratón a podporuje podnikání lidí se zdravotním postižením, a ještě o mnohém dalším, co tvoří morální oporu naší nadace zvenčí, se dočtete v tomto čísle Dobrých zpráv.

Milena Černá

Z obsahu...

Rozhovor
s Franziskou Dianou Phipps Sternbergovou, členkou správní rady VDV

O dobrovolnictví
s Janem Freudlem, Bárou Štěpánovou a Pavlem Cindrem

Aktuality aneb
Co se u nás děje

Fotoreportáž
z natáčení televizního spotu

Rodiče Maňákové
mají doma neobvykle dost dětí

Tvář, se kterou se setkáváte:
Gabriela Türkeová
tajemnice správní rady

„Dobrovolně pomáhat je samozřejmost,“ tvrdí Diana Phipps

Diana Phipps, celým jménem Franziska Diana Phipps Sternbergová. Už dvacet let členka správní rady Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Dětství prožila na zámku v Častolovicích, kam se – po životní pouti vedoucí přes Francii, New York, Floridu, Jamajku a Velkou Británii – jakoby elipsou opět v roce 1992 vrátila. Stará se o zámek, stará se o VDV, stará se o potřebné. Není to údajně nic mimořádného, co dělá. Prý je to přirozeně samozřejmé...

● **Kdy jste se potkala s paní Olgou Havlovou?**
Koncem osmdesátých let. Žila jsem v Anglii a o Česko jsem se moc nezajímala, protože můj život se odvíjel tam. V roce 1988 jsem byla u dcery v Rakousku a potkala jsem Karla Schwarzenberga. Říkal, že je hanba, že už nemluví česky a nic o té zemi nevím. Tak jsme se do tehdejšího Československa vydali. Někdy v té době jsem poprvé potkala Olgu Havlovou.

● **Jak na vás zapůsobila?**
Fantasticky. Proto jsem se zeptala, jestli mohu nějak pomoci. Říkala, že je důležité požádat známé osobnosti v Anglii, aby přijeli do Čech. Radila nám, jak mají získat víza. A tak jsme v červnu 1989 přijeli s přáteli – Haroldem Pinterem a jeho ženou – do Čech znovu a navštívili jsme Václava Havla na Hrádečku, kde měl domácí vězení. Tím započalo moje přátelství s Olgou. Začaly jsme jezdit po různých sociálních ústavech a zdravotních zařízeních a snažily se pomáhat lidem, kteří tam žili jako odložené, bez spojení se životem a s lidmi za zdmi těchto zařízení. Nejhorší byly ústavy plné starých lidí a domovy dětí, kteří tam byli uzavřeni jako... no bylo to strašné! Pomáhaly jsme jim ještě před tím, než byl VDV formálně založený.

● **Členkou správní rady jste se stala hned po jejím vzniku?**
Ano. A pomáhala jsem také založit sesterské organizace VDV v Anglii a v USA.

● **Bylo to těžké?**
Ne. Václav a Olga Havlovi byli v zahraničí nesmírně obdivováni, takže založit podporující nadace nebylo obtížné. Těžké a posléze nemožné bylo udržet je, když Olga zemřela. Všichni ti zahraniční podporovatelé byli osobně napojeni přímo na paní Olgu, která za nimi jezdila, plná humoru a života, a chovala se bez pompéznosti, i když byla ženou prezidenta. Za to ji měli moc rádi.

”
Olga už tehdy říkala, jak je to obohacující být s postiženými dětmi. Jsou tak otevřené a tak bezprostřední – to je báječné!

● **Ve správní radě VDV se zabýváte rozdělováním finančních příspěvků?**
Ne, to by oklešťovalo práci VDV jen na peníze. Jsem přesvědčená, že kolem nás žije dost lidí, kteří mají nějakou duši a kteří si najdou situace, kdy mohou být co nejvíce užiteční.

● **Vy se je snažíte nacházet a oslovovat?**
Ano, ale nejvíce práce v tomto smyslu dělá nikoliv správní rada, ale lidé, kteří ve VDV pracují: ředitelka Milena Černá, Eva Kvasničková a další. My jako správní rada vidíme až výsledek jejich práce, který je vepsán do podkladů potřebných pro naše

rozhodování. Jsou to však především oni, kdo kontaktují lidi, kteří pomoc potřebují.

● **Co vám tato práce dává? Co vám přináší?**
Moje osoba není důležitá. Důležité je to, co my přinášíme lidem, kterým něco dáváme.

● **Ale jak vy sama tuto práci vnímáte?**
Já myslím, že jde o zcela normální chování člověka, kterému je celkem dobře. Pomáhat je myslím povinnost. Normální vnitřní povinnost člověka, která nastupuje automaticky. Alespoň pro lidi žijící na Západě. Tady byly tyto povinnosti po dlouhou dobu potlačeny. Já jsem vyrostla v Americe a v Anglii, kde bylo samozřejmostí, že se něco dělá pro druhé. Ano, samozřejmostí, povinnost je špatné slovo.

● **Můžete uvést příklady?**
Moje tchyně mě například brala jednou týdně do polepšovny, kde jsme mluvily s chovanci. Já jsem z toho tehdy měla šílený strach, ale oni byli nakonec milí. Také moji známí chodí do vězení a hovoří s vězni nebo čtou nevyčísitelně nemocným.

● **Vaše práce ve správní radě VDV je určitým druhem dobrovolnické práce. Vy ale pomáháte druhým i jinak.**
Dlouhodobě spolupracuji s Nadačním fondem Slunce pro všechny, který podporuje děti a dospělá se speciálními potřebami. Jsem s nimi spojená od roku 1992, kdy jsme za nimi do Unhoště jely spolu s Olgou a Olga už tehdy říkala, jak je to obohacující být s postiženými dětmi. Jsou tak otevřené a tak bezprostřední ▶

Rozhovor vedla Irena Šatavová

„Jsou oblasti a věci, na které lidé přispívají raději, zatímco na jiné přispívat nechtějí. Co ale tady v Čechách není dobré, to jsou nemocnice,“ zamýšlí se Diana Phipps nad dobrovolnictvím a situací u nás.

– to je báječné! Jezdí za mnou do Častolovic jednou ročně a já se jim snažím pokaždé připravit hezký den. Jdeme na prohlídku zámku, pak do naší mini zoo, kde děti zvířata krmí a hrají si s nimi, po parku jezdí v zahradních vozíčkách, které ozdobíme balonky a mašlemi, některé děti si dokonce samy vozíčky řídí. A protože děti moc rády jedí, tak pro ně máme připravenou velkou party s různými pochoutkami a také dárky.

● **V zámku máte kasičku na příspěvky pro tento nadační fond...**

Kasička veřejné sbírky je umístěná hned u prodejny vstupenek. V zámeckém obchůdku si návštěvníci mohou koupit dárky vyrobené dětmi a dospělými z Nadačního fondu Slunce pro všechny.

● **V nedalekém Kostelci je azylový dům pro rodiče s dětmi. I s nimi spolupracujete?**

Chodí k nám často do zámeckého parku a jednou jsme pro ně s VDV uspořádali společné setkání. Pro handicapované návštěvníky máme na zámku takový ten „schodolez“ a nedávno jsme vymysleli prohlídku pro nevidomé, aby se mohli všeho dotýkat.

● **Čím je to dáno, že máte pro zdravotně postižené takovou empatii?**

Já myslím, že nejde o nic zvláštního či mimořádného. Prostě když vidíte zámecké nádvoří plné návštěvníků a jsou mezi nimi také lidé na vozíku, tak se zamýšlíte nad tím, jak jim pomoci.

● **Takže když s vámi chci mluvit na téma dobrovolnictví, tak s vámi vlastně hovořím o vašem běžném přístupu k životu.**

Já nevím, zda-li mi neděláte moc velký kompliment, protože se necítím být nějak více založená pro dobrovolnictví než ostatní. Myslím, že to u mne není nic výjimečného.

● **V Čechách žijete už dvacet let. Myslíte si, že tato společnost dělá pro potřebné dost?**

Společnost se určitě snaží. Ale zdravotnictví je v takovém zoufalém stavu, že je to těžké... Konec konců ono je to všude ve světě stejné. Nedostatek peněz. Jsou oblasti a věci, na které lidé přispívají raději (například na nevidomé), zatímco na jiné přispívat nechtějí (drogové závislosti). Co ale tady v Čechách není dobré, to jsou nemocnice.

● **Možná je to tím, že lidé na tyto věci nemyslí, dokud si sami roli pacienta v nemocnici nevyzkoušejí na vlastní kůži.**

Ale ono je to pochopitelné. Před rokem 1989 lidé neměli volbu. Byli odkázáni na jeden zdravotní systém. Teď si mohou vybírat, ale bere to čas a síly a není to legrace, když je někomu špatně.

● **Nová doba požaduje, aby se lidé o sebe dokázali také sami postarat.**

Přesně tak. Součástí svobody je i to, že člověk musí bojovat sám za sebe.

● **Pracovala jste jako bytová architektka. Stýská se vám někdy po této práci?**

Stýská. Ale v Častolovicích je stále něco na opravu, a to je příležitost pro změnu. Také mě v posledním roce oslovili Lobkowiczové, kteří zařizovali zámek v Nelahozevsi, a tam jsem trochu pomáhala. Jenže už na to nemám. Stát na žebříku celý den a malovat nebo aranžovat drapérie už nevládám.

Přesto šoupat nábytkem mě pořád baví a těší. I když s přibývajícím věkem to už není tak jednoduché.

● **A co vás těší, když právě nešoupete nábytkem? Vnoučkové, zvířata, hudba, literatura...**

... všechny tyhle věci. Bez hudby nemohu být. Zvířata mám v naší mini zoo – lamy, emu, miniaturní kozy, ovečky, poníky, papoušky, barevné bažanty, vietnamská prasátka, která by měla být malá, ale čím víc je krmíme, tím více nám rostou... Pak mám ještě svoje dva psy.

● **Příroda a zvířata vás dokáží nabít pozitivní energií?**

Ano. Díky tomu, že jsem v Častolovicích měla prostor, mohla jsem zde vybudovat mini zoo, voliéry pro ptáky, útulek pro nemocné labutě, založit růžovou a vodní zahradu, zasadit hodně nových stromů pro budoucnost zámeckého parku... a to všechno mě těší. A těší to i návštěvníky, kteří sem přicházejí.

● **Blíží se doba Vánoc. Jak byste si je přála letos strávit?**

Pro třiaosmdesátiletého člověka, jako jsem já, přicházejí Vánoce nějak moc často. To nekonečné pořizování a balení dárků! Budu ráda, když strávím jeden den společně s mojí rodinou, ale více energie už na vánoční přípravy vydávat nechci.

● **Co byste do Nového roku popřála VDV a lidem kolem něho?**

Pomáháme lidem, kterým něco chybí, něco postrádají. Tak jim mohu jenom přát, aby měli víc z toho, co potřebují.

● **A co byste popřála sobě?**

Energii. A lidi, kteří by na zámku ode mne přebírali práci, kterou dělám já. Ale co – ať to jde dál tak, jak to jde, anebo o trochu lépe!

Děkuji za rozhovor a přeji za sebe i za čtenáře, ať se vám vaše novoroční přání i vaše sny, které ještě máte, vyplní! ●

Dobrovolně a rádi

Ve vánočním čísle časopisu Dobré zprávy se chceme blíže podívat na činnost, kterou neziskový sektor nesmírně potřebuje – na dobrovolnictví. Kolem nás se nachází spousta lidí, kteří nenápadně a bez vnějších okázalostí pomáhají tam, kde je to potřeba. Přinášíme vám několik příběhů – pro inspiraci, ale také jako poděkování dobrovolníkům za to, že jejich srdce jsou otevřená a vnímavá pro potřeby druhých.

Zastavení první s Janem Freudlem

Spousta kapek dělá dešť

Je 12. září 2009, půl deváté večer. Na Staroměstském náměstí vládne zvláštní atmosféra, Pařížská ulice je lemovaná diváky. Za chvíli odstartuje desetikilometrový závod TESCO GRAND PRIX 2009 a závodníci na startu zažívají neopakovatelný pocit. Mezi nimi také Jan Freudl – první běžec dobré vůle a velvyslanec VDV.

Irena Šatavová

Honza je sportovec tělem i duší. Běhání je pro něj prostředek psychické hygieny. „Tím, že k tomu stačí mít jen boty, tričko a trenýrky, které se vejdou úplně všude, je jednoduché zařadit běh do mého docela plného diáře,“ říká tento sedmatřicetiletý ředitel Vodohospodářské divize společnosti SMP CZ, otec čtyřměsíčního syna, člověk, který nesnáší lidi nadržící slovo a nemá rád ani ty, kdo si jenom stěžují a pro zlepšení situace nic nedělají.

S běháním začal na jaře roku 2007, kdy se jeho váha blížila ke stovce. „Koupil jsem si boty a přihlásil se na podzimní TESCO GRAND PRIX 2007, abych náhodou neprestal. Jsem tak nějak nastaven, že potřebuji mít nějaké cíle, aby mě bavilo to, co dělám. Stejně tak mám potřebu si běhání všelijak měřit, sledovat pokroky a soutěžit. Tedy většinou sám se sebou, ale i to mne dostatečně motivuje. Navíc jsem zjistil, že tak po dvou třech kilometrech zůstávají problémy kdesi vzadu, a ještě je to zdravé,“ vzpomíná na to, co ho k běhání přivedlo a stále ho tam drží.

Jak ho napadlo spojit svoji zálibu s posláním VDV? „K VDV mě přivedla náhoda, asi jako ke všem věcem, které se později ukázaly v mém životě zásadní. Při studiu vysoké školy jsem pracoval pro pěvecký sbor Bambini di Praga, který spolupracoval s VDV. Ve sboru jsem poznal svou budoucí manželku a moje tchýně je ekonomkou VDV – tím se kruh uzavřel,“ vypráví. „A protože jak ze svojí profese, tak z VDV vím, že v současné krizi je znát úbytek sponzorů, považuji za správné budovat síť drobných dárců, kteří tento propad vyrovnají. A jednou z těchto sítí mohou být právě běžci dobré vůle, kteří se podobně jako já budou účastnit různých běžeckých soutěží a budou šířit myšlenku vzájemné po-

moci,“ vysvětluje Honza a dodává: „Spousta kapek dělá dešť.“

Ptáte se, jak běh souvisí se získáváním finanční podpory? Honza se vsadil se svými kamarády a kolegy, že desetikilometrový závod TESCO GRAND PRIX 2009 uběhne pod 48 minut. Když to splní, poskytnou kamarádi předem dohodnutou podporu VDV, když ne, poskytne ji on sám. Celý projekt spustil ve spolupráci s VDV čtrnáct dní před závodem a o to víc ho překvapil obrovský zájem. „Z osloveného okruhu lidí nereagovali jenom dva. Byl to obrovský úspěch a vybraných 4950 Kč předčilo naše očekávání,“ říká s nadšením, jež ho posiluje v dalším sportovním úsilí směřujícím k účasti na Pražském mezinárodním maratónu v příštím roce. „Maratón je nepsaná Mekka běžců, zejména rekreačních. 42 kilometrů je vzdálenost, kterou si spousta lidí neumí ani představit, že by ji ušli nebo ujeli na kole. Celé to uběhnout je výzva – to přece stojí za to zkusit! Navíc příprava na maratón je dlouhodobá, bude to zábava na celý rok, a to mi vyhovuje,“ spřádá své další plány Honza.

Kromě běhu má rád lyže, snowboard, horské kolo, rád čte, baví se s kamarády, rád také spí... „Prostě normální lidské záliby,“ říká. Za normální také považuje, že lidé si mají vzájemně pomáhat. „Může to být úplně obyčejný zájem o to, co ostatní dělají, jak se mají. Jde o to, nebýt lhostejný. V týmech platí, že tým je tak silný, jak je silný jeho nejslabší člen. Myslím, že to lze obecně aplikovat i na lidskou společnost. Mělo by být naší ctí posunovat ty slabší kupředu, ať už je důvod jejich slabosti společenský, zdravotní, nebo úplně jiný. Je jedno, zda je člověk bohatý (myšleno finančně). Důležité je pomáhat, forma není podstatná.“ Co dodat?

Zastavení druhé s Bárou Štěpánovou

Nejsme skrblíci, když jde o pomoc

Kdo by v Čechách neznal jméno Báry Štěpánové! Výrazná herečka (z Básníků, z Černých baronů, z Jakubiskovy Tisíc ročné včely...), vtipná moderátorka, showmanka se vším všudy. Kdekoliv se ukáže, je jí plno, ráda se směje, je bezprostřední a bystrá. A za vším tím veselím je schované citlivé srdíčko, vnímavost pro ostatní, připravenost nezištně pomoci, může-li.

Její hlas jste možná rozpoznali v televizním spotu VDV, který běžel na podzim v České televizi a na ČT24. Bára se stala tvářící kampaně Kroky k integraci a v září moderovala předávání cen vysokým školám, které zvítězily v anketě Škola bez bariér. Její spolupráce s VDV se datuje už od „minulého století“, jak sama se smíchem říká. Dva roky pracovala jako osobní sekretářka tehdejšího prezidenta Václava Havla a měla blízko i k paní Olze, která VDV založila. Od té doby moderovala pro nadaci paní Olgy řadu různých akcí, koncertů, setkání... „VDV má pro mě punc serióznosti jako jedna z nejdéle fungujících nadací u nás. Lidé, kteří zde pracují, jsou pro mě zárukou, že to není o žádné vypočítavosti či zviditelňování se,“ říká.

Současně Bára pomáhá i spoustě jiných charit. „Buď jde o jednorázové akce, které moderuji, nebo o dlouhodobou spolupráci, jakou mám například s mentálně postiženými v Západočeském kraji či s nadací Plaváček paní Jakubiskové, která pomáhá nadaným dětem z dětských domovů. Nedávno jsme s kamarádem z Ústí nad

Labem rozjeli projekt Nemocnice nás baví. O nedělich navštěvujeme pacienty v nemocnicích a já jim dvě hodiny povídám a zpívám. Sice je to neuzdraví, ale zpestří jim to den a potěší,“ říká Bára se zápalem.

„Vnímáte partnerství s různými charitami jen jako vaše jednostranné dávání, anebo i vy při tom něco získáváte?“ ptáme se jí. Její odpověď zní: „Když vidím nemocné na vozíku a lidi různě postižené, vždycky si uvědomím, jak je to úžasné, že mi nic neschází, že jsem zdravá, že nemám postižené dítě. Zdraví lidé to berou jako samozřejmost, což bych jim však nevyčítala, protože my lidé takoví prostě jsme. Mě osobně hluboce zasáhlo jedno setkání, když jsem moderovala vernisáž zdravotně postižených, kteří malují ústy a nohama. Nešlo o žádné jednoduché obrázky, ale o krásná výtvarná díla s uměleckou hodnotou. Doslova mi z toho spadla čelist, jak to bylo fascinující. Před nimi jsem se skláněla, a to nejen v duchu, ale i doslova.“

Poklonu si jistě zaslouží i všichni ti, kdo věnují svůj čas, energii a um ve prospěch lidí, kteří to právě potřebují. Třeba lidí, jako je Bára Štěpánová. Podle ní my Češi nejsme „skrblíci“, pokud jde o dobrovolnictví. „Jen si vezměte, jak se u nás ujal projekt dárcovských SMSek!“ uvádí jeden z příkladů. Spíš prý máme problém se závisť a s neschopností vážit si lidí, kteří něco dokážou. „Pomáhat ale umíme. Každý si vybírá podle toho, k čemu má on sám blízko a co ho zasáhne. Já například miluji psy, a proto pomáhám také zvířatům,“ říká Bára.

Co je to dobrovolnictví

Dobrovolnictví je jedním z nejrozšířenějších způsobů podpory neziskových organizací. Představuje pomoc spočívající ve vykonání činnosti ve prospěch druhých bez nároku na odměnu a své kořeny má v tradici křesťanské pomoci. Dobrovolník dává část svého času, energie a schopností ve prospěch činnosti, která je časově i obsahově vymezena. V zahraničí, kde dárcovství a filantropie má dlouhodobou tradici, představuje pravidelné darování peněz či pomoc formou dobrovolnické práce hlavní pilíře, na nichž stojí a fungují neziskové organizace. A nejen to! Zároveň buduje postoje jedince v jeho zařazení do společnosti.

V České republice vstoupil zákon č. 198/2002 Sb., o dobrovolnické službě, v platnost 1. ledna 2003. Zákon upravuje podmínky, za nichž může občan sloužit jako dobrovolník. Jsou v něm specifikovány oblasti, v nichž se dobrovolnická služba očekává: sociální a zdravotní sféra, životní prostředí a rozvojové programy v rámci mezinárodních organizací. Organizacím, které školí a vysílají do terénu své dobrovolníky, uděluje Ministerstvo vnitra ČR akreditaci na základě žádosti, ale pouze dočasně, tj. na tři roky. Dle zákona se dobrovolníkem může stát každá osoba starší patnácti let. Pokud je vysílána do zahraničí, pak spodní hranici je osmnáct let.

V rámci dobrovolnictví je možné rozlišit několik podskupin:

1. Vzájemně prospěšné dobrovolnictví

– činnost, kterou vykonávají členové sdružení ve prospěch své vlastní organizace.

2. Veřejně prospěšné dobrovolnictví

– činnost vykonávaná ve prospěch ostatních.

3. Dobrovolná služba – dlouhodobý závazek věnovat se dobrovolné práci, často i mimo vlastní zemi.

Samotná činnost dobrovolníka může mít několik podob: může spočívat buď v jednorázové, anebo v dlouhodobé pomoci; může mít podobu individuální, či týmové činnosti (např. v rámci firmy); podle povahy vykonávané práce může jít o odborné činnosti (např. poskytnutí know-how), a nebo o manuální výpomoc.

Záleží na každém z nás, zda se rozhodneme potřebným pomáhat a jakou formou to budeme chtít udělat. Věřte ale, že každá pomocná ruka je dobrá!

Monika Granja

Irena Šatavová

Dobrovolně a rádi pokračování

Zastavení třetí s Pavlem Cindrem

Je to pro mě srdeční záležitost

Letos už podvanácté udělovala společnost VIA Bona ocenění za firemní a individuální filantropii. V kategorii jednotlivců získal cenu za dlouhodobé partnerství a pomoc VDV Pavel Cindr – grafik, který pro tuto nadaci provádí veškeré grafické práce už deset let, a to bez nároku na honorář.

Jeho spolupráce s VDV započala v roce 1999, kdy ještě jako pracovník reklamní agentury Fabrika vytvořil první návrhy na výroční zprávu VDV. O pět let později odešel na volnou nohu, spolupracovat s VDV ale nepřestal. Jeho podpis nesou výroční zprávy této nadace, novoročenky, pozvánky na benefiční koncerty, Dny dobré vůle, inzeráty, plakáty, billboardy, publikace a také tento časopis Dobré zprávy. Už před lety vytvořil Pavel Cindr pro VDV jednotný vizuál, který je každoročně inovován, ale zároveň se stále drží základního rámce, v němž se nadace cítí být sama sebou.

„Určitě by se dalo za ta léta napočítat více než dvě stě kreativních prací, které pro nás vytvořil. A na žádnou z nich nám nikdy nepřišel žádný účet,“ snaží se vyčíslit příklady užitečného partnerství ředitelka VDV Milena Černá. „Podařilo se nám nastavit oboustranně příjemnou spolupráci s porozuměním pro společné záměry. Pavel Cindr patří k okruhu našich spolupracovníků, kteří se řídí podobným étosem, podobně smýšlejí i jednájí. Jeho inspirace je nevyčerpatelná, stejně jako jeho obětavost – nejednou nastavil svůj volný čas, jen aby vyhověl našim potřebám,“ říká s velkým uznáním Milena Černá.

A respekt za svou práci a přístup si Pavel určitě zaslouží. Vždyť prostřednictvím jeho tvorby oslovil VDV veřejnost v různých oblastech, které kladou důraz

Irena Šatavová

na rozvoj duchovních hodnot celé společnosti. Nastavil vysokou laťku grafickému pojetí vizuální prezentace nestátních neziskových organizací, neboť nikdy nepoužil citové vydírání, brutalitu, nátlak či jiné nepřijatelné prvky v zobrazování světa lidí se sociálním a zdravotním postižením, dětí, dospělých i seniorů.

A co toto partnerství Pavlovi Cindrovi přináší? „Vše je symbolicky zodpovězeno v samotném logu VDV (které ovšem není mým výtvořem, aby snad nedošlo k mýlce) – je to pro mě srdeční záležitost,“ odpovídá Pavel na položenou otázku.

„Člověk se snaží žít ohleduplně, pomáhat ve svém okolí. Jenže v dnešním globalizovaném světě to pro vnitřní klid a spokojenost sama se sebou nestačí. O pomoc je člověk stále častěji žádán z anonymního vzdáleného okolí. Když se ale snažíte domýšlet všechny důsledky prvoplánové pomoci (např. peníze darované bezdomov-

ci), ztrácíte jistotu, že jde opravdu o pomoc, že ve svých důsledcích paradoxně naopak nepřispíváte dalšímu úpadku obdarovaného. No a právě VDV je pro mne zárukou smysluplné pomoci,“ vysvětluje svůj postoj Pavel.

Kromě osobního až citového rozměru má pro něj spolupráce s VDV ještě obrovský profesní význam. „Snad je to díky velice podobnému naladění, že dostávám při zadáních grafických prací velkou volnost a moje návrhy bývají přijímány, aniž by bylo třeba přistupovat ke kompromisům. Na konci pak je výsledek, pod který se rád podepíšu. To se v zakázkách pro komerční sféru stává zřídka,“ říká.

Součástí ceny Via Bona byla i finanční částka deset tisíc korun, kterou ocenění získali jako dar. Asi vás příliš nepřekvapíme sdělením, že Pavel věnoval tuto částku VDV. Takový je člověk, grafik a dobrovolník Pavel Cindr. ●

Dobrovolně a rádi pokračování

Zastavení čtvrté v síti Diakonie

Potěšit a povzbuzovat

Neziskových organizací nejrůznějšího zaměření, které by se bez dobrovolníků obešly jen stěží, je spousta. Dobrovolníci dělají často různé věci tak trochu „navíc“, činnosti, bez kterých by organizace byla svou prací schopna celkem vzato konat, ale něco by tomu scházelo! Zdravotní sestra nemá zkrátka dost času na to, aby seděla půl hodiny u lůžka a s nemocným a jistě strádajícím pacientem „jen“ rozmlouvala.

Sít' zařízení Diakonie Českobratrské církve evangelické, která navazuje na tradice křesťanské pomoci, by bez dobrovolníků těžko pracovala tak, jak je třeba. Na příkladu tří diakonických zařízení chceme ukázat, čemu se dobrovolníci mohou věnovat.

Hospic ve Valašském Meziříčí se stará o pacienty, kteří se pro vážné onemocnění blíží ke konci svého života a kterým je nutno poskytovat paliativní péči. Co tady mohou dobrovolníci dělat? Jsou pacientům nablízku a snaží se plnit jejich přání. Mluví s nimi, vezmou je na projížďku ven, přečtou jim z knížky, nebo je třeba drží za ruku. Pomáhají při různých společenských akcích. Jeden z nich přichází pečovat o zeleň, přesazuje květiny a podobně. Dobrovolníků není dost. Byli by potřeba i na jiné věci: na opravu prádla, na jednorázové sezónní práce v zahradě. Do hospice pravidelně docházejí čtyři dobrovolníci, každý na jeden den v týdnu. Jedenkrát týdně přicházejí dva evangeličtí faráři a jeden katolický jáhen, na zavelání i katolický farář. Navštěvují pacienty, kteří si to přejí, v místní kapli se konají bohoslužby. Získat dobrovolníky je velmi složité, hospic proto spolupracuje s Adrou, organizací, která dobrovolníky sdružuje.

Jana Plíšková

Zaměřeno na...

Gabriela Türkeová
tajemnice správní rady

Pro Gabrielu Türkeovou je práce ve VDV prvním zaměstnáním po dokončení studia sociální práce na Vyšší odborné škole v Praze. Do nadace nastoupila v září 2003 a plní zde současně několik rolí. „Na jedné straně eviduji doklady a spolupracuji s naší paní účetní, na druhé straně jako tajemnice správní rady připravuji podklady pro zasedání. Mezitím se starám o agendu darů, dárců a dědiců, komunikuji se žadateli o finanční příspěvek a koordinuji projekt Kouzelný vrch. Často se připletu ještě k dalším příležitostem,“ popisuje svoje každodenní činnosti. A je to právě různorodost práce, která ji baví a umožňuje jí vícestanný pohled na věci.

Kromě práce v nadaci zvládá Gabriela dálkové studium v Olomouci. Letos ji čekají bakalářské zkoušky, takže únava se občas dostavuje a s ní i potřeba dobíjet baterky. Jak to dělá? „Pomáhá mi psí lady Cherry, hra na klavír, procházky, výlety, lenošení, spánek, rodina, přátelé... A samozřejmě maximálně a ve všem mě podporující a vnímavý partner,“ vypočítává způsoby své relaxace.

I když s těmi přáteli je to do budoucnosti nejisté, protože Gábina se snaží všechny ve svém okolí zapojit do práce pro neziskový sektor, takže kdoví, jak to půjde dál! ☺ „Snad se ze mě brzy nestane ten, komu se nezvedá telefon, protože zase bude chtít nějakou charitu,“ směje se, ale pak vážně dodává: „Všem známým a známým známých chci nesmírně poděkovat za jakoukoliv, i droboulinkou aktivitu směrem k VDV.“

A protože se blíží Vánoce, poprosili jsme ji, aby vyslovila vánoční přání pro lidi, kterým se VDV snaží pomáhat. „Přála bych jim, aby pod stromečkem našli sílu, odvahu, lásku, blízké vztahy, spokojenost a dobrou vůli k otevřenému životu – třeba v podobě milého dárku,“ říká upřímně.

K tomu se moc rádi připojujeme! ●

Šlo by to v hospici bez dobrovolníků? Co by se tím ochudilo? Jistěže ne běžná, pravidelná péče. Není však již mnoho času třeba na kulturní program. Pacienti dobrovolníky potřebují, jelikož přicházejí „zvenku“. Přinášejí nové prožitky, nový vítr.

Dobrovolníci pomáhají také v *Rolničce v Soběslavi*, o které jsme již psali. Pro zájemce o dobrovolnou práci tady mají program nazvaný Kamarád pro volný čas nebo Kamarád v chráněném bydlení. Kdo má o takový program zájem, musí nejprve absolvovat výcvik, jehož náplní jsou přednášky, modelové situace, psychohry, psychologické testy a pohovor s psychologem. Dobrovolníci pak docházejí do domu pro dospělé klienty, ve kterém bydlí společně šest mladých lidí s nějakým postižením. Dobrovolníci jim pravidelně pomáhají s nákupy, vařením, povídají si s nimi, chodí společně do kina, do divadla nebo na procházky. Zkrátka dělají, co je potřeba. Díky dobrovolníkům mohou klienti volný čas využít podle svého přání.

Domov odpočinku ve stáří v Krabčicích se stará o více než sto seniorů, kteří se již o sebe, vzhledem ke svému zdravotnímu stavu či věku, nemohou postarat sami a v domácím prostředí o ně nelze pečovat. Je tu i domov se zvláštním režimem, ve kterém bydlí staří lidé trpící některou formou demence. Dva dobrovolníci se starají každý týden o hudební program, další dva navštěvují jednotlivé klienty domova, dělají jim společnost. A pátým důležitým dobrovolníkem je starší dáma, která s obyvateli domova tančí. Jednorázově, třeba při nějaké kulturní akci, přicházejí pomoci studenti ze střední školy v Roudnici nad Labem nebo rodinní příslušníci zdejších zaměstnanců či klientů domova.

I v Krabčicích platí, že by se bez dobrovolníků život ve středisku nezastavil. Byl by ale ochuzen: o živelnost a neprofesionalitu lidí, kteří přicházejí z okolního prostředí a z vnějšího světa přinášejí novinky a vůně. Nepřicházejí navštívit svého příbuzného nebo se zde nechat zaměstnat; přicházejí těšit a povzbuzovat ty, kteří byli odsunuti na okraj zájmu. Toho je třeba si cenit! ●

Tvář, se kterou se setkáváte

Aktuality z VDV

OPEN MEDICAL INSTITUTE
Medical Education without Borders

Přípravy na lékařské semináře 2010 v Salzburgu

Prestížní mezinárodní semináře v Salzburgu pořádá Open Medical Institute a VDV je jejich koordinátorem v České republice. Do 31. září 2009 se lékaři mohli hlásit na 13 různých seminářů, které se uskuteční v první polovině roku 2010. Celkem tuto možnost využilo rekordních 97 lékařů. Důvodem stoupajícího zájmu o semináře je jejich vysoká odborná úroveň a špičkoví odborníci, kteří na seminářích přednášejí. Uzávěrka pro další semináře v roce 2010 je stanovena na 31. ledna 2010. Seznam seminářů najdete na www.vdv.cz.

Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Průzkum podmínek studia handicapovaných studentů na VŠ

Cílem průzkumu pořádaného VDV bylo zjistit, jaký byl podíl studentů se zdravotním postižením na celkovém

počtu studujících vysokoškoláků v akademickém roce 2008/2009 a jaké podmínky pro studium handicapovaní vysokoškoláci měli. Výsledky průzkumu ukázaly, že handicapovaných studentů na vysokých školách bylo celkem 523, což představovalo 0,2 % všech vysokoškoláků. Podle typu zdravotního postižení 46 % z nich byli studenti s tělesným, 28 % se sluchovým a 26 % se zrakovým postižením. 85 % handicapovaných studentů studovalo na státních VŠ (na jednu státní VŠ připadalo 32 handicapovaných studentů, zatímco na jednu soukromou VŠ pouze 9). Průzkum byl realizován v rámci osvětové kampaně Kroky k integraci, kompletní výsledky průzkumu jsou zveřejněny na www.vdv.cz.

Nová publikace pro základní školy Jak komunikovat aneb Mám spolužáka se zdravotním postižením

Knížku Jak komunikovat aneb Mám spolužáka se zdravotním postižením vydal VDV v rámci osvětové kampaně Kroky k integraci. Tato kampaň je zaměřená na integraci lidí s handicapem do společnosti, zejména na zpřístupnění českých škol pro mladé lidi se zdravotním postižením. Publikace se věnuje třem typům zdravotního postižení: tělesnému,

sluchovému a zrakovému. Texty vycházejí z osobních zkušeností mladých lidí, kteří se sami potýkají se zdravotním postižením, nebo kteří handicapovaným lidem pomáhají. Ukazují, jak lidé se zdravotním postižením vnímají okolní svět a jak si v konkrétních případech představují účinnou pomoc. Knížka obsahuje krátká ponaučení a základní pravidla pro první kontakt s lidmi se zdravotním handicapem. Tištěná verze publikace je dostupná v kanceláři VDV, její elektronická podoba je umístěna na www.vdv.cz

VDV obdržel cenu Maják

VDV získal od Dětského nadačního fondu Plzeň cenu „Maják 2009“, která mu byla udělena za dlouholetou podporu zdravotnických projektů tohoto nadačního fondu. VDV podporuje projekty zaměřené na prevenci a léčbu astmatických onemocnění u dětí už od roku 2000 a za deset let na ně věnoval celkem 1 600 000 korun. Konkrétně šlo o ozdravné projekty se speciálním rehabilitačním programem pro více než 1 200 dětí s těžšími formami astmatu. Cenu předala VDV hejtmanka Plzeňského kraje Doc. MUDr. Milada Emmerová 23. října 2009. ●

Přehled dárců

- Děkujeme všem individuálním dárcům, televizi Prima, Nadačnímu fondu Kolovrátek a Základní škole Na Smetánce za jejich příspěvky

a pomoc pro Tomáše Langa. Celková darovaná částka dosáhla 1 331 014 korun. Díky ní získá Tomáš, který má vrozenou vadu horních končetin, bionické protézy rukou ovládané impulzy z mozku.

- Nadační fond manželů Livie a Václava Klausových přispěl VDV částkou

551 000 korun na letní jazykovou školu dětí z dětských domovů a na nákup studijních pomůček pro děti a mladé lidi se zdravotním a sociálním handicapem.

- Děkujeme Advokátní kanceláři Kocián Šolc Balaščík, která již popatnácté realizuje

benefiční koncert Dobré vůle. Výtěžek z koncertu bude použit na program VDV Senior.

- Majetková, správní a delimitační unie odborových svazů Praha poskytla VDV

částku 60 000 korun na provoz projektu Prázdniny. Díky daru mohlo 600 dětí z dětských domovů trávit prázdniny u moře v Chorvatsku.

- Děkujeme Pavlu Cindrovi, dlouhodobému dobrovolníkovi a partnerovi VDV, za poskytnutý dar ve výši 10 000 korun, který

Pavel Cindr obdržel spolu s Cenou Via Bona za dlouhodobou pomoc VDV.

- Společnost Skanska CS, a. s., poskytla dar v hodnotě 200 000 korun na veřejnou sbírku VDV Dobra není nikdy dost. Dar je

určen na pomoc jednotlivcům a organizacím v rámci sociálního programu VDV Cesty k integraci.

Specialists in air transport communications and IT solutions

- Společnost SITA INC B.V. věnovala částku 7 264 korun na pomoc lidem postiženým povodněmi v létě 2009. Společně s radnicí města Benešov nad Ploučnicí byla vytipována rodina, které blesková povodeň 4. 7. 2009 kompletně zničila dům včetně přilehlých budov.

- Děkujeme všem našim individuálním a firemním dárcům v roce 2009, kteří pravidelně podporovali činnost VDV, a naše vřelé poděkování patří i dobrovolníkům, kteří pro nás po celý rok obětavě pracovali.

Stránku připravila Monika Granja

Charitativní spot VDV

Letošní i příští rok je pro VDV ve znamení osvětové kampaně Kroky k integraci. Volně přeloženo – udělejme další krok, dva směřující k tomu, abychom napomohli začleňování lidí s handicapem mezi nás ostatní. Udělejte pro to něco také sami v sobě, ve svém myšlení a v přístupu k věcem a lidem...

Monika Granja

Díky tomu, že jsme obdrželi grant na tento projekt, získali jsme v České televizi prostor pro vysílání spotu osvětové kampaně na kanálech ČT. Spot jsme si ale museli vyrobit sami. Oslovili jsme soukromou filmovou školu Prague Film School, která nám poskytla technické zázemí a potřebné odborníky. Za místo natáčení bylo vybráno dětské hřiště na Výtoni v Praze 2, kde se příběh spotu odehrával. Vlastní natáčení spotu jsme zvládli během jediné zářijové soboty! Díky laskavé podpoře všech účinkujících, dárců a lidí, kteří se podíleli na produkci, se nám podařilo spot úspěšně vyrobit a od října 2009 do ledna 2010 se s ním můžete setkávat v ČT.

Co je jeho hlavní myšlenkou? Že ne všechno vypadá tak, jak se na první pohled zdá. Že dívka upoutaná na invalidní vozík může být šťastná a veselá, zatímco zdravé děvče je smutné a zamyšlené. Je to o tom,

že děti vidí svět jinak – zdravá dívka si bez skrupulí sedne do invalidního vozíčku, aby si četla. Je to o tom, že i děti na vozíku se rády smějí a hrají si. A hlavně je to o tom, že všichni žijeme ve stejném světě a všichni jsme stejní, jen naše potřeby jsou různé!

Na tomto místě chceme poděkovat režisérovi spotu Diegu Fandosovi, kameramanovi Isaacu Trujillovi, Báře Štěpánové, která spotu propůjčila svůj hlas, Pavlu Baurovi, Jakubu Homolovi a Filipu Grúnerovi za produkci zvuku, Marku Neckářovi za poskytnutou hudbu, Janě Sládkové za líčení a úpravu herců, Davidu Šrámovi, Joanovi, Stevovi za postprodukcii. Zároveň děkujeme všem účinkujícím dětem – Tereze Skalické, Přemyslu Kučerovi, Karolině Granja, Matúši Kocnárovi, Karolině Palečkové, Ondřeji Mekina, malé Sofii Barra – i jejich maminkám a tatínkům. Děkujeme ČT za poskytnutý vysílací prostor a Prague Film School a LineArt advertising group za technickou podporu. ●

Na natáčení se sešel mezinárodní štáb: (zleva) asistent Damián z Irska, kameraman Issac z Mexika, asistent Fred z Norska, asistent Pedro z Mexika a režisér Diego ze Španělska

Pedro upevňuje vozík pro náročný záběr, ve kterém Tereza přeseďává z houpačky do vozíku

Naše hvězdy:
Tereza, Karolína, Přemek

Děti i dospělí poslouchají s respektem režiséra Diega, který jim vysvětluje jejich úlohu. Jeho poznámky vypadaly jako komiks

Občas došlo i na tlumočení – Monika na hřišti střídavě zastávala práci produkčního a tlumočnicka

Celý natáčecí den děti neúnavně česala a líčila Jana Sládková

Chcete vědět, jak to dopadlo?
Pokud jste ještě neviděli spot na ČT, podívejte se na něj na našich webových stránkách www.vdv.cz a napište nám své dojmy!

Místa v srdci

Rodiče Maňákoví mají doma neobvykle dost dětí. Několik svých a další, které si vzali odjinud do pěstounské péče. Rozjela jsem se za nimi do jejich vsi v krásném kraji až u Uherského Hradiště. Otázky pro paní Maňákovou se samy nabízejí.

● Proč jste se takhle rozhodli? Co všechno za tím bylo?

Měli jsme už své čtyři děti. Nejednalo se tedy v první řadě o otázku naplnění citů. Ale cítili jsme v sobě dost síly k tomu, abychom ještě další dítě přijali. Dát mu domov a rodinu, nebo spíš náhradu rodiny. Chtěli jsme někomu pomoci.

● Mít čtyři děti a pak začít přijímat další, to je opravdu něco nebyvalého, mně to připadá naprosto fantastické.

Přitom jsem si tohle další-náhradní mateřství opravdu „užila“. Zuzanka k nám přišla jako tříletá. Byl to droboučký uzlíček, štěňátko. Vážila dvanáct kilo.

● Jak byly vaše děti tehdy staré?

Nejstaršímu bylo čtrnáct, pak dvanáct, osm a sedm. Samí kluci.

● Zkuste se vrátit na začátek, k důvodům, které vás k takovému rozhodnutí přivedly.

Snad bylo úplně prvotním impulsem to, že můj manžel tehdy pracoval jako vedoucí v azylovém domě pro muže. A tam přicházeli chlapi, kteří pro svůj věk museli odejít z dětských domovů. Čili mohl vidět, jak ti mladí skončí. Tak jsme si říkali, že bychom měli někomu nabídnout pomoc, aby neskončil právě takhle.

● A proč právě Zuzanka?

My jsme prostě jen podali žádost. Nechtěli jsme předem vybrané, konkrétní dítě.

● A mohli byste, kdybyste chtěli?

U dalších dětí už to lze, ale my jsme to nechali tak trochu na řízení osudu. Které dítě nás potřebuje, to se k nám dostane.

● A jak to bylo dál?

Po dvou letech jsme si říkali, že by nebylo špatné vzít si někoho ještě k Zuzance. Ptali

jsme se ve středisku náhradní rodinné péče a dozvěděli jsme se o holčičce Lulu – u ní se nám moc líbilo, že je úplně stejně stará jako naše Zuzka. O čtyři dny starší. Ale ona měla ještě dva sourozence, proto jsme si je vzali všechny. Jsou už u nás devět let.

● A co ti její sourozenci?

Další je Maruš, které je teď sedmnáct. Prostřední chlapec už u nás není – soužití s ním bylo velice těžké, potřeboval opravdu hodně individuální péči. Více, než jsme mu jí mohli dát my. Rozhodli jsme se tedy nakonec, že půjde na čas do Klokánku, a pak mu našli jinou rodinu, kde je dětí o dost méně. Byl hodně psychicky narušený. Ublížoval sobě, pak i nám, nakonec jsme před ním schovávali i nože.

” *Nejdůležitější je, aby děti opravdu věděly, cítily, že my je máme rádi, že mají místo v našem srdci.*

● Kolik mu bylo roků?

Bylo mu deset let, když odešel. Po třech letech.

● Kolik je vás tedy teď doma?

Doma jsou děti zatím všechny, ale jeden z našich synů už pracuje v Brně a jeden tam studuje. Zuzka dojíždí do internátní školy pro sluchově postižené. Takže přes týden je nás tady šest.

● Jaký je vlastně ten proces převzetí dítěte do péče? Já mám dojem, že to je záležitost dost nadlouho, ne?

Zuzka se k nám dostala asi během jednoho měsíce, ale celý ten proces trval rok. My jsme museli projít různými psychologickými

vyšetřeními, testy, dokládat výši příjmů i posudek od zaměstnavatele, lékařská vyšetření, byli se také podívat tady u nás, zda je zde vhodné prostředí. U těch dalších to bylo kratší, ale zase jsme museli absolvovat v Brně přípravný kurz. To bylo absurdní! Vždyť jsme měli doma už pět dětí!

● V čem taková příprava spočívá?

Zkrátka příprava rodiny na přijetí dítěte. Chápala bych to u prvního dítěte, ale takhle!

● Vaše děti máte v pěstounské péči, ale možnost přijetí dítěte je víc. Které to jsou?

Kromě pěstounské péče jde o osvojení a adopci. My jsme chtěli dítě do pěstounské péče, v té se totiž jedná většinou o děti nějak postižené nebo těžko umístitelné. A my jsme takové dítě chtěli, chtěli jsme někomu pomoci. A naše další děti – tam jde o to, že jsou to děti vietnamsko-romského etnika. Ty by se do adopce nedostaly.

● Proč?

Prostě by je nikdo nechtěl. Romové, navíc v sourozenecké skupině, děti s postižením, to všechno se bere jako handicap a pak je adopce prakticky neproveditelná.

● Jak jste se dostali do kontaktu s Výborem dobré vůle?

Jednoduše jsem si ho našla přes internet. Založili jsme tady takový malý klub pěstounských rodin – potřebujeme se setkávat, předávat si zkušenosti. A pro tenhle klub nám VDV dal nějaké dárečky a přispěl na letní tábor pro osm dětí. Naši rodině zaplatili lyžařský výcvik pro tři děti. A když jsme si brali před devíti lety děti a potřebovali jsme opravit střechu a udělat podkrovní bydlení, přispěl nám na to také.

● Jaké to bylo tehdy hned ten první rok? Jak jste se sžívali? Jak se sžívaly vaše

Jana Plíšková

čtyři ne úplně malé děti s tříletým děvčátkem?

Zuzanka byla takový malý uzlíček, který potřebuje ochranu. Měli jsme jen trochu obavu, co bude říkat náš nejmladší, kterému bylo tehdy sedm. Ale on jí dělal ochránce. A i ostatní kluci se k ní takhle chovali. Všichni jsme ji opečovávali. Prošla si u nás batolecím věkem, v kojeneckém ústavu si toho moc neužila. Krmila jsem ji, spala mi na břicho jako miminko. A velmi rychle doslova rozkvetla.

● Co si o všem myslel váš manžel? Byli jste zajedno? Bylo to celé spíš váš nápad, nebo jeho?

Určitě jeho. Já jsem o tom sama vůbec neuvažovala. Můj muž měl zkušenosti s těmi chlapy v azylovém domě a to ho ovlivňovalo. My jsme se o tom spolu nejprve asi tři roky jenom bavili. Já jsem měla pochybnosti – hlavně kvůli našim dětem – jak ony budou to soužití zvládat. A dnes vzpomínám hlavně na to hezké, ale samozřejmě že to nebylo snadné. Zuzanka měla velké záchvaty vzteku. Křičela, mlátila hlavou o kachlíky v koupelně... Bála jsem se, že si ublíží, nebo to někdo uslyší a bude si myslet, že jí ubližujeme. Ale to už je pryč a dnes je z ní velká slečna, je jí čtrnáct let.

● A jaké to bylo, když přišly další děti, ty romské?

No tak to bylo horší. Jednak byly starší – Maruš bylo osm let a Lulu pět. Měly za sebou čtyři roky v ústavu. A předtím žily v nefunkční rodině. Přikláním se k názoru, že lepší je ústav než nefunkční rodina. Matka od nich odešla, otec je nechával v hospodě. A k nám přišly vlastně dost pozdě. Rozbíjely hračky, o všem říkaly, že „to je moje“, ubližovaly. Zuzka byla proti nim strašně hodná. To ona je vlastně učila žít v rodině a dávala jim sociální citění; moc nám pomohla. Maruška vždycky dávala najevo daleko víc, že ona je cizí a tamti jsou naši. Teď v pubertě je u ní tenhle rys velmi výrazný. S Lulu je to snazší, protože byla o dost menší.

Foto: Jana Plíšková

● Jak se na přijetí dalších dětí dívali vaši sousedé a lidé tady ve vesnici?

Měli jsme z toho obavy, hlavně protože šlo o jiné etnikum. Ale musím říci, že jsme se nikdy neseťkali s něčím nepěkným. Všichni je přijali pěkně.

● Vy sama nepracujete?

Chodila jsem chvíli do práce, ale holky si za to vysloužily dvojky z chování. Nešlo to zvládnout.

● S jakými představami jste do pěstounské péče vstupovali?

Musím říci, že jsem četla různé články o tom, jak je to pěkné a co hezkého člověk

takhle zažije. Ale skutečnost je potom dost tvrdá. Zvlášť když děti trochu vyrostou, v pubertě, geny se začnou naplno projevovat, a tím víc, že jde o jiné etnikum – někdy je to obrovský boj. Raději nemít příliš ideálů a stát pevně na zemi! Pak je člověk třeba i příjemně překvapen. Ale my určitě našeho rozhodnutí nelitujeme, stálo to a pořád to stojí za to. Nejdůležitější je, aby děti opravdu věděly, cítily, že my je máme rádi, že mají místo v našem srdci ●

Poznamenejte si do diáře...

Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Víte, že v roce 2010 Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové slaví výročí 20 let? Všechny nové a stávající akce VDV budou probíhat pod hlavičkou oslav kulatého výročí.

- **od listopadu 2009 do ledna 2010** závodník Auto rally Jiří Volf a jeho tým přádají už podruhé sbírku DÍTĚ pro Výbor dobré vůle – Nadaci Olgy Havlové. Výtěžek ze sbírky bude použit na nákup zdravotnických pomůcek pro děti se zdravotním postižením. První ročník sbírky vynesl téměř 35 tisíc korun. Více informací je na www.volfjirka.cz.
- **do 21. ledna 2010** se lékaři mohou hlásit na další mezinárodní semináře v Salzburgu. Jedná se o semináře: Infectious Diseases (6. – 12. června 2010), Anesthesiology (13. – 19. června 2010), Bone and Joint Surgery (20. – 26. června 2010), Internal Medicine (27. června – 3. července 2010) a OB/GYN Reproductive Medicine (11. – 17. července 2010).
- **do 25. února 2010** mohou studenti středních a vysokých škol v ČR se sociálním či zdravotním handicapem podávat žádosti o stipendia z Fondu vzdělání VDV. Podmínky pro získání stipendia, včetně formuláře přihlášky, najdete na www.vdv.cz.
- **do 27. března 2010** přijímá VDV žádosti o příspěvky z programu Sasakawa Asthma Fund. Žádosti o nadační příspěvek mohou podávat nestátní neziskové organizace, nemocnice a dětské léčebny, které jsou zaměřené na zdravotní výchovu a vzdělávání, primární a sekundární

prevenci astmatu u dětí a rehabilitaci dětí s těžšími formami průduškového astmatu.

- **do 31. března 2010** lze podat žádost o nadační příspěvek z programu VDV Obyčejný život, který je hrazen z Nadačního investičního fondu. Žádosti o příspěvek mohou podávat obecně prospěšné společnosti, občanská sdružení a církevní právnické osoby, které realizují projekty sociální práce v azylových domech pro muže a matky s dětmi, projekty sociální práce v domech na půli cesty a projekty sociální práce na ulici.

Podrobnosti ke všem akcím získáte na www.vdv.cz

Chcete pomoci?

Dary na potřeby zařízení pro starší lidi
– č. účtu: 397 655 004 / 2700

Číslo účtů na ostatní projekty VDV
– č. účtu CZK: 478 437 033 / 0300
– č. účtu USD: 478 573 203 / 0300

Staňte se běžcem dobré vůle v Prague International Marathon 2010

Přihlaste se jako fanoušek VDV na Facebooku

Kalendárium

Dobré zprávy: Časopis Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Redakční rada: Ing. Irena Šatavová, MUDr. Milena Černá, Mgr. Monika Granja, MUDr. Jana Plíšková
Grafická úprava: Pavel Cindr, grafik@cindr.cz
Vyšlo: 8. prosince 2009 Vydal: Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, Senovážné nám. 2, 111 21 Praha 1, vdv@vdv.cz, www.vdv.cz
Časopis je určen pro dárcy a partnery Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Časopis je neprodejný.

